

alvorligt og respekteres i det omfang, det er foreneligt med hensynet til en forsvarlig behandling.

Udvalget har under lovforslagets behandling også drøftet spørgsmålet om fast vagt til bæltefikserede patienter. Allerede den gældende psykiatrilov stiller i § 16 krav om, at en patient, der er tvangsfikseret med bælte, skal have fast vagt. Formålet med ordningen er dels at betage bæltefiksering noget af den traumatiske effekt, som kan være forbundet med at blive fikseret og ladet alene, dels at beskytte patienten mod eventuelle overgreb eller gener fra medpatienter.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at en fast vagt er en hertil udpeget plejer, sygeplejerske eller andet kvalificeret personale, som ikke samtidig har andre arbejdsopgaver end at tage sig af den eller de bæltefikserede patienter, som den pågældende er fast vagt for. Tilsynet bør udføres med hensyntagen til patientens egne ønsker og respekt af dennes værdighed og selvfølelse, herunder også retten til et vist privatliv, når dette ikke er uforeneligt med hensynet til patientens sikkerhed.

I forlængelse heraf skal flertallet fremhæve, at de gældende regler om fast vagt indebærer, at den faste vagt skal være fysisk til stede hos den eller de bæltefikserede patienter. De krav, der stilles til en fast vagt, kan derfor ikke opfyldes ved terminalovervågning.

Endelig har flertallet i forbindelse med drøftelsen af spørgsmålet om god psykiatrisk sygehusstandard noteret sig justitsministerens svar på udvalgets spørgsmål 36, der er optrykt som bilag til betænkningen, hvoraf det fremgår, at personalebistanden også er et led i den gode psykiatriske sygehusstandard.

Et mindretal inden for flertallet (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) finder, at der samlet er sket forbedringer ved denne ændring af loven om tvang i psykiatrien. Men det er SF's erfaring, at det er vigtigt, at Folketinget til stadighed konfronteres med selve loven. SF lægger derfor megen vægt på justitsministerens ændringsforslag om en egentlig revisionsbestemmelse. Denne revisionsbestemmelse skal bruges til at få de ændringer, som måtte følge af den af justitsministeren lovede undersøgelse af loven, indarbejdet i et nyt lovgrundlag i folketingsåret 2005-06. I den forbindelse håber SF, at det vil blive overvejet helt at droppe lov om tvang i psy-

kiatrien og i stedet indsætte et afsnit i lov om patientrettigheder.

Under arbejdet i Retsudvalget er der stillet en lang række spørgsmål på baggrund af den offentlige debat samt henvendelser til udvalget. Nogle af disse spørgsmål og svarene herpå er optrykt som bilag til betænkningen.

Sideløbende med dette lovforslags behandling har der været stor aktivitet i amtskommunerne med henblik på at sikre bedre forhold for de sindslidende, hvilket er helt afgørende, hvis brugen af tvang skal begrænses. SF finder, at dette arbejde skal følges op, således at der over en årrække kan ske forbedring af samtlige hospitaler, så det kan lade sig gøre at tilbyde enestue, flere tilbud om aktiviteter samt adgang til frisk luft. Det fokus, der har været på psykiatrien de sidste år, må ikke forsvinde med vedtagelsen af dette lovforslag. SF har derfor sammen med CD's medlem af Retsudvalget stillet ændringsforslag, som sikrer en egentlig ret til enestuer m.v.

Under behandlingen af lovforslaget modtog udvalget et svar fra justitsministeren, hvoraf det fremgår, at man ikke overholder Børnekonventionen, når man tvangssindlægger børn og unge på voksenafdelinger. Mindretallet støtter naturligvis udvalgets generelle opbakning til, at Børnekonventionen skal overholdes, men finder, at en egentlig lovgivning herom er det optimale.

Undervejs i behandlingen af lovforslaget har der været en del debat om udskrivningsaftaler og koordineringsplaner. Mange har udtalt sig skeptisk over for denne nydannelse. SF finder imidlertid, at det er afgørende vigtigt, at der gives de fornødne tilbud til patienter, der har brug for støtte ved udskrivning, men muligheden for at lave koordineringsplaner uden patientens samtykke forventer SF bliver undtagelsen, og i den forbindelse skal det understreges, at koordineringsplanerne kun er tilbud.

Endvidere skal opmærksomheden henledes på, at justitsministeren i den lovede undersøgelse, jf. Retsudvalgets beretning over lovforslag nr. L 133 fra folketingsåret 1996-97, har givet tilsagn om, at man også vil følge udviklingen inden for udskrivningsaftaler og koordineringsplaner. I den forbindelse er det vigtigt, at ministeren har lovet, at også bruges og pårørendes erfaringer inddrages med henblik på at sikre en ordentlig evaluering. Herunder finder SF, at det bør overvejes, om ikke det ville være en god idé,